

Dia Internacional de la Infermera 2000

El dia 12 de maig se celebra arreu del món el Dia Internacional de la Infermera, en commemoració del naixement, l'any 1812, de Florence Nightingale, creadora de la infermeria moderna. Com cada any, a l'Hospital també hem festejat aquesta diada, que enguany ha girat al voltant del tema de la utilització de les noves tecnologies en la tasca diària de les infermeres.

Aquest any 2000 ens hem trobat unes 100 persones per celebrar el Dia Internacional de la Infermera. L'acte va tenir lloc el dia 12 de maig a les 13 hores a la sala d'actes del centre geriàtric, amb un tema central: "La necessitat de la informatització dels plans de cures estàndards d'infermeria". La Sra. Gemma Pujol, la Sra. Àngels Rubert i la Sra. Fina Mayol, infermeres, ens van parlar de "La situació actual a l'Hospital General de Granollers", i la Sra. Cristina Serrabassa i la Sra. Maria Pujol, infermeres de l'Hospital de Figueres, ens van parlar de "La utilitat de la intranet en l'aplicació de cures estàndards".

Va ser una jornada pràctica que va crear

D'esquerra a dreta: Gemma Pujol, Àngels Rubert i Fina Mayol

moltes expectatives i que ens va servir per reflexionar sobre el que hem fet i el que estem fent, per assolir un objectiu fonamental de la Direcció d'Infermeria: enregistrar el procés d'atenció d'infermeria i deixar constància dins l'històric clínic del malalt de les accions i de les activitats que ens són pròpies, entenent que només així podem avaluar els resultats i la qualitat de

les cures que realitzem les infermeres.

Ens va servir també per veure que el nostre futur passa per la informatització dels plans de cures i la utilització de les noves tecnologies al nostre abast, i per la formació i l'actualització de coneixements per poder-lo assolir amb garanties.

Eulàlia Guix

Adjunta de Direcció d'Infermeria

Alguns consells per viatjar i no tornar d'usuaris

Vacances segures

Els viatges, generalment, representen un espai lúdic per descobrir realitats d'altres indrets. Altres vegades són una necessitat derivada de la feina. Sigui pel motiu que sigui, un viatge sempre provoca un trencament amb la rutina habitual i, per tant, pot influir de moltes maneres en el nostre estat de salut.

En aquestes pàgines pretenem donar algunes informacions generals perquè el viatge no representi cap trasbals en la nostra salut i no ens haguem de veure en el paper

d'usuaris a la tornada. No es pot generalitzar: un viatge i un viatger mai no es poden superposar, i és important tenir en compte que els consells sanitaris de prevenció s'han d'individualitzar en cada cas.

D'entrada, és important recordar als pacients amb malalties cròniques que mantinguin el tractament farmacològic i els règims dietètics habituals, malgrat els canvis d'horaris i d'activitats.

Un capítol important de salut és el sol.

(Continua a la p.2)•••

Seminaris sobre el càncer de mama i Jornades d'Otorinolaringologia
p. 3

Mª Dolores Sitjes, nova superiora provincial
p. 5

L'adéu de dos metges que es jubilen
p.6

... (Ve de la p. 1) **Vacances segures**

L'excés de sol, a part de la incomoditat que ens pugui generar en la fase aguda, representa un risc important de càncer de pell en el futur. Cal conscienciar-nos de no prendre el sol al migdia (de 12 a 16 hores), de prendre'l amb moderació i d'utilitzar cremes protectores a qualsevol edat.

És aconsellable disposar d'una farmaciola bàsica per a pal·liar els petits problemes de salut que puguin sorgir en qualsevol viatge (analgèsics, material per a petites cures...), sobretot si anem a zones rurals aïllades o de difícil accés.

Preveure els canvis

Qualsevol viatge llarg intercontinental amb canvis d'horari genera desequilibris en la son i els cicles coneguts com a "ritmes circadianis", que ens regulen la nostra fisiologia. Com a conseqüència del canvi horari podem patir un conjunt de símptomes coneguts amb el nom de *jet lag*, que afecten de manera diferent cada persona i que es poden manifestar en forma de insomni, somnolència, fatiga, dificultat de concentració, irritabilitat, dolors musculars o mal de cap.

La pressió d'oxigen a la qual estem acostumats a viure depèn de l'altitud, i els nostres glòbuls vermells estan adaptats a aquesta situació. Al Vallès Oriental vivim a menys

de 500 metres i, per tant, disposem d'una pressió d'oxigen relativament alta. Si fem un viatge a una zona de més altitud, i depenent de la velocitat en què pugem, podem patir el que es coneix com a mal d'altura, derivat de la manca d'oxigen. Els símptomes poden arribar a ser molt greus i posar en compromís la vida, per la qual cosa cal assessorar-se bé en aquest tema si ens disposem a escalar muntanyes o aterrem de cop a Bogotà.

El canvi d'hàbits alimentaris i la immobilització d'un viatge llarg en tren o avió ens pot provocar restrenyiment, i cal tenir-ho en compte a l'hora de preparar la farmaciola i, sobretot, prevenir-ho amb aliments rics en fibra vegetal.

A l'altre extrem hi ha la diarrea del viatger, molt freqüent i generalment transitòria (1 o 2 dies) i lleu. Si la diarrea s'allarga més de 48 hores, és intensa, s'acompanya de febre i la femta presenta sang o moc, cal consultar-ho —de manera urgent— en un centre mèdic i no fer una automedicació amb astringents ni antibiòtics. Per prevenir les infeccions gastrointestinals, cal evitar la ingesta d'aliments crus i d'aigua no controlada. Cal, també, anar alerta amb els gelats i els glaçons en països en vies de desenvolupament.

Les malalties de transmissió sexual i, entre elles, el virus de la immunodeficiència humana (VIH), estan àmpliament

de Bat a Bat

Director

Camil Escánez

Redactora en Cap

Júlia de Diago

Consell de Redacció

Carme Barbany

Mariví Cobo

Marina Molins

Col·laboradors

Dra. Carme Font

Eulàlia Guix

Dr. José Mª Hernansaez

Dr. Josep M. Ibáñez

Dr. Luís S. Iriando

Álvaro Rubio

Carme Tusquellas

Assessoria i Assistència

Redaccional

Carme Goikoetxea

Disseny

Simó Calvo

Etiquetatge i embossament

Residents del Centre Geriàtric

Cobertura de l'assistència mèdica a l'estranger

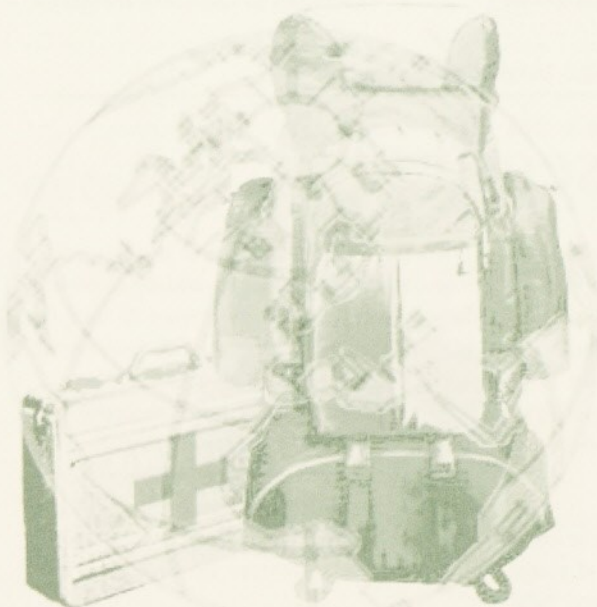
Recordeu, com a treballadors i afiliats a la Seguretat Social, que existeixen una sèrie de convenis entre la SS espanyola i la d'altres països, que, en cas de malaltia a l'estranger, us estalviaran moltes despeses i maldecaps.

Si viatgeu a un dels països de la Unió Europea, recordeu que, per tal que la Seguretat Social us cobreixi en cas que necessiteu atenció mèdica, heu de demanar-ho explícitament en un imprès (E-111) que us facilitaràn des del Departament de Recursos Humans.

Si la vostra destinació és un país que no pertany a la UE des de RRHH us informarem si té concert amb Espanya i si podeu gaudir d'assistència mèdica a càrrec de la SS.

Si aneu de vacances a un país que no pertany a cap dels dos àmbits que hem citat anteriorment, és recomanable que us feu una assegurança de viatge o bé que us informeu si la que ja teniu contractada (l'assistència de viatges del vehicle o similar) us cobreix en el país de destinació. Sempre és útil consultar l'agència de viatges o bé la vostra companyia d'assegurances (si contracteu un paquet turístic, l'assegurança de viatge acostuma a estar inclosa en el preu).

Departament de RRHH

estes per tot el món i és recomanable portar preservatius de làtex en bon estat (no sempre se'n troben de qualitat en el moment necessari).

Malalties tropicals

El gran capítol de la medicina del viatger és el de les malalties tropicals, a les quals no estem habituats i algunes d'elles poden ser greus. Les persones que es disposin a viatjar a països tropicals, cal que sol·licitin consell en algun dels centres especialitzats almenys un mes i mig abans del viatge, perquè les vacunes i profilaxis ens cobreixin adequadament (alerta, que això vol dir demanar hora dos o tres mesos abans!).

Hi ha gran varietat de malalties tropicals. Cada zona geogràfica té peculiaritats especials i que varien segons l'estació de l'any. Els riscos són diferents si anem a un hotel de cinc estrelles per a turistes o anem pel nostre compte a zones rurals. Hi ha dues malalties remarcables per la seva gravetat i freqüència. Ambdues es transmeten per la picada de mosquits, i hem de prendre les mesures possibles per evitar-la (mosquiteres, repel·lents, roba clara...).

La primera és parasitària i es diu malària, que és sinònim de paludisme. Es pot prevenir, en una proporció alta de casos, prenent fàrmacs profilàctics "una setmana abans, durant, i quatre setmanes després del viatge" (alerta, que és freqüent no completar la profilaxi!). Qualsevol persona que viatgi a zones palúdiques ha de ser conscient que si presenta febre pot ser paludisme, mentre no es demostrï el contrari, i cal que busqui assistència mèdica adequada sense retardar el diagnòstic.

L'altra malaltia és vírica i es diu febre groga. Hi ha una "vacuna eficaç" per prevenir aquesta malaltia, que té un interès mèdic (prevenir una malaltia potencialment mortal) i també burocràtic (en molts aeroports del país endèmic demanen el carnet de vacunació a la duana).

Per acabar, voldria recordar que els viatges representen la majoria de vegades un estímul molt positiu de cara a preservar la nostra salut mental, i que tots els punts anteriors pretenen només orientar perquè viatgem millor.

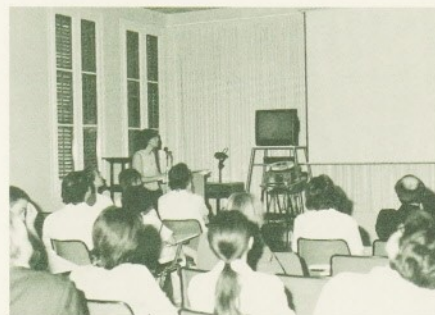
Dra. Carme Font i Puig
Unitat de Malalties Infeccioses
Servei de Medicina Interna

Seminaris sobre el càncer de mama

Per iniciativa del professor Eduard Escrich, Catedràtic de Fisiologia de la UAB, i la Unitat Multidisciplinària de Patologia Mamària de l'Hospital General de Granollers, investigadors de la mamologia i la patologia mamària es reuneixen setmanalment al nostre Hospital, durant els mesos de maig i juny. D'aquesta manera, dins el marc dels *Seminaris sobre aspectes generals i d'investigació bàsica en càncer de mama*, els especialistes troben un espai comú per a la formació continuada i l'intercanvi d'experiències, així com per reunir esforços i donar solucions pluridisciplinàries als problemes que es presenten per mitjà de les sessions de treball.

D'aquesta manera, s'assoleixen els objectius teòrics i pràctics amb la finalitat d'augmentar la qualitat i l'eficàcia en els plantejaments i les respostes a la patologia mamària.

Organitzats pel Grup Pluridisciplinari per a l'Estudi del Càncer de Mama, al qual pertanyen investigadors de diferents departaments de les universitats de Barcelona -UAB i UB- i serveis hospitalaris, aquests seminaris es porten a terme des de fa 14 anys, ininterrompudament. En aquest temps s'han desenvolupat 465 sessions de treball, inclosos onze cursos de doctorat i un

simposi internacional, i hi han participat 297 professors. Els seminaris formen part dels estudis propis de la UAB i de l'ESO (European School of Oncology), són reconeguts per la Sociedad Española de Senología y Patología Mamaria i constitueixen el títol universitari de postgrau de càncer de mama més antic a l'Estat espanyol.

La cita és cada dimarts dels mesos de maig i juny a les 15 hores, i està oberta a tothom que estigui interessat en l'estudi de la mamologia i la patologia mamària. Les sessions ordinàries són gratuïtes. En acabar, la UAB expedirà un certificat acreditatiu als alumnes que superin el nivell d'assistència establert.

dBaB

Èxit de la Jornada Forana d'Otorinolaringologia

La Societat Catalana d'Otorinolaringologia, societat científica integrada dins l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears, fa cada any una sessió extraordinària, la Jornada Forana, fora de la seu de l'Acadèmia. Enguany, la Junta Directiva de la Societat ens va fer la proposta que la seu de la Jornada Forana fos al nostre Hospital.

D'esquerra a dreta: Francesc Crego, Jordi Serra i Josep M. Ibàñez

L'acte científic es va celebrar el passat dissabte 27 de maig, al matí, a la sala d'actes del centre geriàtric.

Diversos serveis d'otorinolaringologia d'hospitals catalans varen presentar dotze comunicacions orals; totes elles tenien un alt nivell científic i van donar fruit a una rica discussió.

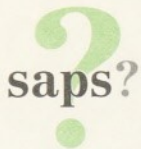
El nombre d'assistents va ser de 53 inscrits.

En acabar la Jornada es va fer un dinar a la Fonda Europa.

Aquesta jornada ha estat una bona oportunitat per a nosaltres, com a Unitat d'Otorinolaringologia, i per al nostre Hospital, per poder-nos donar a conèixer.

La impressió global ha estat molt satisfactòria, tant per a nosaltres com a organitzadors, com per als participants.

Dr. Josep M. Ibàñez
Cap de la Unitat d'Otorinolaringologia

Ens preocupa el mal d'esquena

El sector hospitalari és un dels col·lectius més perjudicats per les lesions a la zona lumbar, ja que la mobilització de pacients implica una càrrega física, estàtica i dinàmica molt important. Aquest acte professional requereix tant l'estudi de la tècnica com un entrenament continuat per adquirir uns hàbits correctes.

En realitzar una mobilització, no només haurem de tenir en compte la millor manera de fer-la per tenir cura de la nostra esquena, sinó també el "procés d'independència del malalt", tal com ens ho marca el *Model de cures d'infermeria* del nostre Hospital.

Un grup de professionals del nostre centre, sensibilitzat amb aquest tema, va organitzar un curs que es va començar a impartir l'any passat, amb els objectius molt clars:

1. Conscienciar de la magnitud del problema.
2. Presentar els principis de la mecànica corporal i les tècniques de mobilització de malalts.
3. Sensibilitzar els participants amb una correcta higiene de postures.
4. Sensibilitzar els participants cap a una correcta aplicació de les tècniques de mobilització de pacients.

Enguany s'ha tornat a impartir, els dies

3, 4, 5, 6 i 7 d'abril, de les 9 del matí a la 1 del migdia. Es realitzarà un segon curs als mesos de setembre i octubre, aquest cop en torn de tarda per facilitar la participació d'un major nombre de professionals.

Aquest curs ha estat rebut amb gran interès i els resultats són altament satisfactoris. Posa de manifest, però, el camí que ens cal recórrer en aquest camp com a autèntics professionals de les mobilitzacions dels malalts.

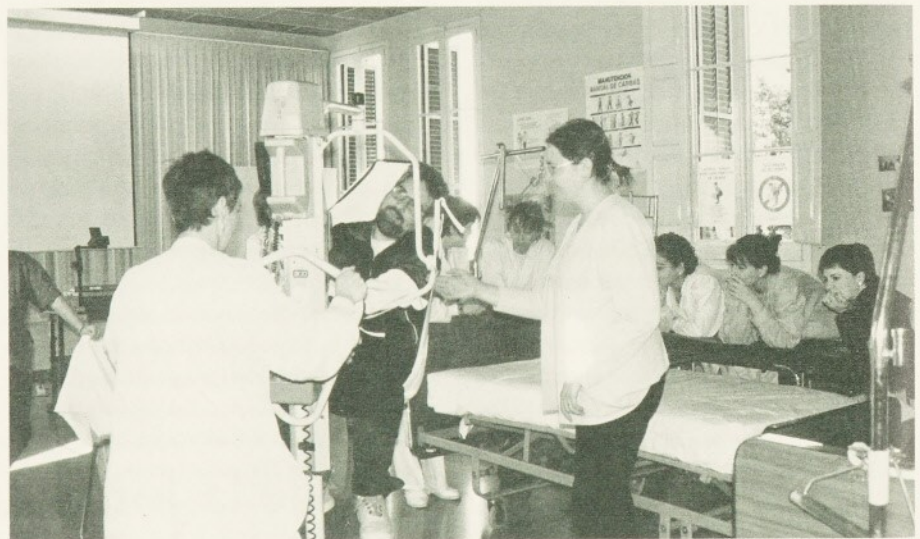
Dels seixanta alumnes que han passat

per aquest curs, la gran majoria demana continuar l'aprenentatge per acabar d'adquirir els hàbits que necessiten.

Aquest grup de professionals, encoratjat per totes aquestes manifestacions, estudiarà la manera que tot això sigui factible i puguem ser a l'Hospital un model de professionalitat davant les mobilitzacions de malalts i de cura de la nostra salut.

Carme Tusquellas

Coordinadora del Grup de Mobilitzacions

Anul·lació de les sales de vetlla de difunts

Des del dia 1 d'abril, l'Hospital General de Granollers ha posat en marxa la nova normativa de funcionament del dipòsit de cadàvers de la institució. La novetat més rellevant d'aquesta reorganització és que el centre no disposarà de sales de vetlla de difunts, atès que la ciutat ja disposa d'unes instal·lacions especialment equipades per donar aquest servei.

Fins ara, des de l'Hospital s'oferia a les

famílies dels difunts que havien mort al centre la possibilitat d'utilitzar les sales de vetlla de la institució. Actualment, però, amb la inauguració del nou tanatori el passat mes de gener, els ciutadans tenen a la seva disposició un servei específic per acollir els difunts i les seves famílies, amb sales de vetlla i espais amplis.

La reorganització en el funcionament del dipòsit de cadàvers de la Fundació

Hospital/Asil estava a l'espera que la ciutat disposés d'un tanatori que donés un servei fins aleshores inexistent. Amb la posada en marxa de les noves instal·lacions municipals, l'Hospital tan sols disposarà de cambres refrigerades per mantenir els cossos dels difunts mentre esperin ser recollits pels serveis funeraris.

dBaB

M. Dolors Sitjes, nova superiora provincial

Parlem amb la germana M. Dolors Sitjes, recentment escollida superiora provincial de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat de la província de Girona.

Des de començament del mes d'abril, la germana M. Dolors Sitjes, responsable del Servei Religios de l'Hospital, fa el servei de superiora provincial de la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat de la província de Girona. Tot i això, compagina aquesta nova responsabilitat amb la seva tasca al Servei Religios del centre, encara que amb una dedicació horària més reduïda.

M. Dolors, explica'ns en què consisteix la teva tasca al capdavant de la Congregació.

La meva tasca consisteix fonamentalment a vincular les nostres comunitats de la província de Girona amb el govern general de l'Institut, que té la seu a Roma, i a dinamitzar la vida d'aquestes comunitats. Però, malgrat que tingui la responsabilitat de ser al capdavant de la Congregació per un període de tres anys, no treballo sola, sinó amb un equip de germanes.

Hem optat per Jesús i el Regne, i aquesta opció ens porta a viure en comunitats autènticament apostòliques. Però, com en tot, tenim el risc de caure en la rutina i la mediocritat. A l'Equip Provincial se'ns demana estar-hi especialment atentes i vetllar perquè no sigui així. Ens cal procurar afavorir un "estil" que ens ajudi a mantenir-nos constantment en actitud de diàleg entre "Carisma" –do rebut per Joaquina de Vedruna– i "Realitat" –urgències i necessitats que avui té plantejades la societat–.

Quins serveis realitzeu des de la vostra Congregació?

Els nostres serveis són amplis i plurals. En aquests moments has de comptar que tenim cases i germanes a tots els continents, i les realitats i circumstàncies dels llocs són molt diverses.

Et diria que tenim un "servei" o "missió" única: l'evangelització, i a partir d'aquí s'obre un gran ventall de petites o grans accions. Accions que, segons el nostre Carisma en l'Església, realitzem a través de l'educació i de la cura de la salut. Treballem en hospitals, cases d'acollida i de protecció de menors, llars d'infants, centres educatius i escoles, residències de vells,

tallers ocupacionals o altres activitats, depenent del lloc on estigui ubicada la comunitat.

Quantes germanes sou?

A tot el món en som 2.300, i a la província de Girona 124, repartides en 17 comunitats, la majoria constituïdes per entre 5 i 7 membres; és a dir, són comunitats més aviat petites. Una de les altres característiques de la nostra província és que estem majoritàriament en poblacions d'entre 4.000 i 12.000 habitants. Això fa que puguem dur una vida de relació molt estreta amb la gent del poble, participant en les activitats que s'hi fan, ja siguin actes lúdics, culturals o religiosos.

Des del punt de vista personal, com vius aquest canvi?

El visc com un "nou moment" de la meua vida. Un moment que, sense al·ludir a les dificultats i al sofriment que hi trobaré, m'enriquirà i aportarà creixement i plenitud a les diferents dimensions que configuren la meua persona. D'això n'estic segura; ja en tinc experiència. Quan vaig marxar a Itàlia, també em feia mandra i vaig sentir por, inseguretats, temors... i que beneïta hauria estat si m'hagués deixat paralitzar per aquests sentiments! Però, tot i això, he de confessar que aquell canvi el vaig veure més clar, potser perquè ja el tenia molt més discernit. Aquest m'ha agafat força de sorpresa i necessito temps per fer-me'l meu i estimar-lo.

En aquest moment hi ha dos elements que m'ajuden a posar dedicació i amor a aquesta nova tasca: la lectura d'un llibre que es titula *Gràcies a la vida*, de John F. Demartin, i el lliurament de la meua voluntat a Déu. Aquest lliurament a vegades és molt fàcil de viure, perquè les dues voluntats coincideixen. Ara, quan les voluntats no coincideixen, és ja molt més difícil. I voldries tenir la certesa, seguretat i confirmació del sí o no que dones.

En l'àmbit professional, què t'ha suposat aquest canvi?

M'ha suposat força, per no dir molt. Tot i que continuo treballant, he d'organitzar el

servei de manera diferent i canviar també les estratègies d'intervenció. Em sentia molt bé donant tot el que sóc i tinc aquí a l'Hospital, i tot allò que tinguéssin relació amb la preparació professional que fa alguns anys he adquirit. Havia optat per això i no necessitava pas fer més coses. A més, rebia molt més del que donava. Ara, vulgues o no, la forma de ser-hi i estar-hi ha canviat. I això em costa. Jo mateixa sento que em resisteixo a acceptar aquest canvi.

No obstant això, des del començament em vaig plantejar que havia de separar molt bé les dues activitats i, mentre m'ocupés d'una, havia de dedicar-m'hi de ple, sense pensar en l'altra; altrament, corria el risc de fer-ho malament. El treball que faig amb els malalts m'ha ensenyat a viure cada moment com a instant únic i irreplicable, que et convida a posar-t'hi sense altres preocupacions ni divisions. I, des de fa temps, procuro viure-ho així. Al llarg del dia, al cor hi percebo pau, serenitat, alegria, joia de viure... I, per a mi, aquests sentiments són importants. Els llegeixo com a confirmació que estic en el camí de Déu.

Què creus que pots aportar a la Congregació?

El meu entusiasme per Jesús i el que suposa viure segons el seu projecte, la reflexió, l'aprofundiment, la vida interior. I també la senzillesa, el gust per compartir, l'actitud de diàleg.

Però no és només una situació d'aportació, sinó que jo també rebo i, per tant, podré viure des d'una actitud agraïda. Per mi, saber dir gràcies és molt important.

La hora del adiós

Llegó la hora de la despedida. Permitidme que lo haga desde estas líneas, vosotros que habéis sido una gran familia para mí, después de tantos años.

Abriendo el baúl de los recuerdos salen algunos momentos y algunas reflexiones que os relato con todo el afecto que vuestra amistad en mí engendró.

Llegué aquí hace unos treinta y tantos años, cuando sólo había cinco médicos seniors, un médico de guardia (Dr. Campos), dos administrativas y un grupo de Hermanas de Vedruna; había un quirófano, un aparato de rayos X y no recuerdo si llegaba a unas cincuenta camas. Nada más. Pensar en lo que hay hoy y cuan agradecido estoy, pues con amor al trabajo, resistencia a los avatares y solidaridad hemos evolucionado hasta hoy.

Solidaridad. No sé si esta palabra sirve para expresar un sentimiento tan grande... Recuerdo el accidente de tren de Les Franqueses. ¡Qué movimiento unánime para ayudar! O cuando la hija de aquel compañero tuvo un accidente mortal. ¡Qué ayuda moral y monetaria para traer su cuerpo desde Andorra! Y tantos y

tantos momentos felices o duros que nos han tocado vivir.

Es para mí un orgullo que en estos últimos veinte años una pléyade de MIR hayan venido a formarse entre nosotros y que, todos ellos, hayan recibido una formación profesional y humana que les esté ayudando a ejercer con prestigio esta magnífica profesión.

¿Os habéis parado a pensar que el prestigio de nuestro hospital somos todos? La institución recibe en nuestro trabajo su prestigio y el nuestro se recibe de la institución. Hemos tenido cinco veladores de este prestigio, con más o menos suerte y saber hacer. Es para mí, dentro de nuestro organigrama, uno de los trabajos más duros y difíciles. Mandar le gusta a cualquiera, ahora, hacerlo bien, eso es distinto, y saber elegir a las personas para que te ayuden a realizarlo, más difícil todavía. A esta dirección sólo le pido que, antes de dar un nuevo paso, consoliden lo ya hecho para que lo anterior no se pierda.

Y a vosotros, mis queridos compañeros, desde los sanitarios a los de mantenimiento pasando por los administrativos,

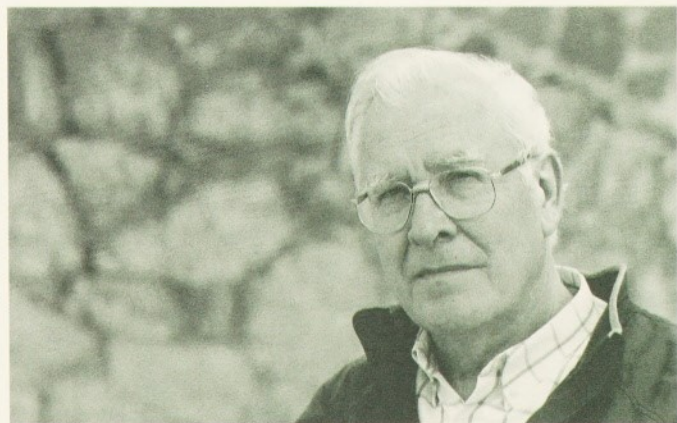

seguid progresando y aumentando el prestigio con trabajo, sacrificio y estimación.

A todos y a cada uno de vosotros os llevaré siempre en mi pensamiento.

Dr. José Mª Hernansaez

Un jardín de no me olvides

Son mis 65 años de edad, son 37 años dedicados a ejercer la cirugía y llega la edad de la jubilación.

Dejaré de ejercer la cirugía general que en los últimos 15 años he desempeñado en el Servicio de Cirugía del Hospital General de Granollers.

Son muchísimas las vivencias que fluyen a mi memoria y que me gustaría poder transcribir. Sin encontrar mejores palabras para expresar lo que siento, me permito transcribir (con alguna modificación) unas estrofas de uno de los grandes y comprometidos escritores que

tiene mi "Paisito" (Uruguay). Son de Mario Benedetti y las hago mías:

"Tuve un jardín con jazmines frágiles, hogareños e insondables pero se descolgaron como copos de nieve. Por fin tuve un jardín de nomeolvides y no puedo olvidarlas porque añaden

calor a mi memoria".

Hace 21 años llegué a Catalunya donde encontré ese jardín siempre buscado, pleno de paz, libertad y respeto. Aquí me sucedió lo que dice mi hermana en uno de sus libros "Re nace y alégrate".

Por todo esto quiero manifestar a Catalunya, su gente e instituciones, mi afectuoso, sentido y emocionado agradecimiento siempre.

Dr. Luís S. Iriondo Pernas

Bibliografía:

"El olvido está lleno de memoria" de Mario Benedetti.

"Re nace y alégrate" de María Angélica Iriondo Pernas.

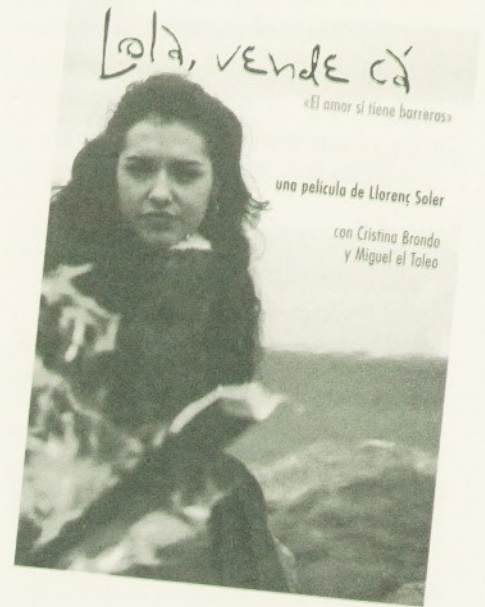
Un Hospital de pel·lícula

Un dia qualsevol de mitjan març. La segona planta de l'edifici B de l'Hospital de Granollers està literalment ocupada per gitanos. No són malalts. No són visites. Estan treballant. Són els actors de la pel·lícula *Lola, vende cá*. Llorenç Soler, el director del film, ha escollit l'Hospital per rodar algunes escenes. El centre geriàtric també ha cedit durant unes hores el seu menjador sala d'estar com a escenari.

Com va anar perquè triessin com a escenari d'una part de la pel·lícula el nostre Hospital? La resposta la té el director. Soler busca que tot el que explica s'assembli, com més millor, a la realitat. No s'utilitzen decorats: es grava a les cases, als cen-

tres sanitaris, als carrers, als col·legis, allà on viu i veu passar la vida el col·lectiu gitano. No s'il·luminen els escenaris, perquè semblin més verídics. El propòsit d'aquesta cinta és aconseguir un alt grau de veracitat, i l'assoleix.

Si algú pensava, en sentir que rodarien una pel·lícula al nostre lloc de feina, en el gran desplegament de mitjans que suposa normalment el cinema, anava errat. Ni guies per a trèvelings, ni grans focus, ni grans càmeres –tot es va gravar en mini-DV, un sistema de vídeo que utilitza petites càmeres que apropen més la veritat–, ni grans actors, tot i que el seu paper a la pel·lícula va més enllà de la interpretació.

La posada en escena de *Lola, vende cá* proposa la participació personal dels gitans actors en la construcció dels diàlegs i de la història.

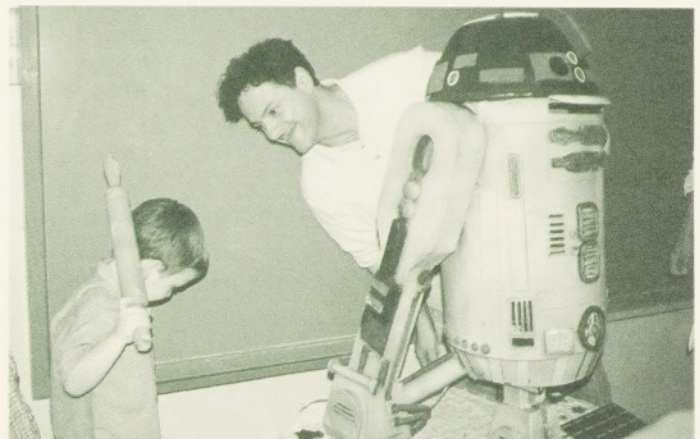
En acabar el rodatge, el resultat serà tan cert com el dia a dia del nostre Hospital.

dBaB

Una mona galàctica a l'Hospital

El pastisser Lluís Costa, de la pastisseria Vallflorida de Sant Esteve de Palautordera, va regalar a l'Hospital de Granollers la mona de Pasqua que va elaborar enguany. Es tracta d'una versió del robot R2D2 de La guerra de les galàxies, d'1,05 metres d'alçària i 0,68 d'amplada, fet amb més de 20 quilos de xocolata. Un dels aspectes més originals d'aquesta creació és que la mona/robot es mou, parla i encén els llums, gràcies a uns sistemes elèctrics que porta incorporats.

L'endemà del dilluns de Pasqua, Lluís Costa va portar la seva creació fins a la sala de jocs de Pediatria, on petits i grans vam poder començar a tastar el robot de xocolata.

dBaB

Nomenaments

Raquel Benavent
Metge Adjunt del Servei
de Geriatria

Solució dels MOTS ENCREUATS

número 34

H: 1. Colesterolèmia. 2. Icor. Ionosfera. 3. Caganer. Diria. 4. Asinergia. Cada. 5. Tic. On. Ricí. la. 6. Ro. Plo-ralleta. 7. I. Mil. Odrina. A. 8. T. Iota. A. Eclip. 9. Zoò-lits. Animar. 10. Aplecs. Retaule. 11. Ciat. Bols. D. C. 12. Ip. Caoba. M. Ei. 13. Oasis. Mesquita. 14. Ris. Obra. Llar.
V: 1. Cicatrització. 2. Ocasió. Opípar. 3. Lògic. Miola. Si. 4. Eren. Piolet. Is. 5. S. Neolític. Cs. 6. Tierno. ATS. A. O. 7. Eorg. Ro. S. Bomb. 8. Rn. Irada. Rober. 9. Oo. Ailr. aelaza. 10. LSD. Clients. Q. 11. Eficència. Mul. 12. Mera. Talmud. IL. 13. Iridià. iaL. Età. 14. Aaaaa. Apreciar.

Solució ESCUDELLA BARREJADA

número 34

Ignasi BARBER, Immaculada CAÑAS, Anna CAR-NER, Raquel CUEVAS, Dolores DAPENA, Benigno ESCAMILLA, Encarna GARCÍA, Fernando GARRIDO, Pablo GARRO, M. Pilar GUSSINYÉ, Míguel HERNÁNDEZ, Cristina HERRERA, Anna JIMÉNEZ, Carlos MARTÍNEZ, Eulàlia MENDOZA, Patrícia MONTULL, M. Assumpta REUS, Noemí RODER GAS, Rosa ROS, Maribel TAMAYO.

Solució TARGETA FALSA

número 34

JOAN SERRA MOSCOSO

Guanyadors per sorteig, entre les solucions correctes de "Les Golfes" del número 33:

Mots Encreuats: Josep M. Ibáñez
Tarjeta falsa: Mercè Miralles
Escudella barrejada: Montse Ortiz

Us recordem que sortejarem un llibre entre tots els encertants de cadascun dels passatemp. Podeu depositar la solució a la bústia que trobareu al costat de la Unitat d'Atenció al Client. Data límit per entregar els resultats de "Les Golfes 35": 31/7/00

Escudella barrejada

Número 35

Del dret i del revés, recte i de través, podeu trobar 20 companys de treball.

Per MTS

ALLIVEDLOSATRAMO
PRLAUCSAPSEROLOD
EDIAICRAGRALIPMI
FTGIUPANIFESOJLR
AANOMRACNEMRACAR
TSALASNEMRACZYRA
NLLELLOCRETSEYHOG
ASAZIRAPNAUJRJMZ
SZNASAFESOJMATAE
SZEREPAIROLGUBFP
EJUETAMAIRUNSD EO
DUXIOBINOTNAMFSL
RUEPATSEAGLOABOE
UTAREURRALIPNFJS
OSNROFACSCINARFO
LATRARESSOBI DROJ

Qui és?

Número 1

Estremem en aquest número un nou joc que consisteix en esbrinar el nom d'un company que apareixerà a una fotografia. El joc podria dir-se *velles fotos de companys d'ara*, però ho hem fet més senzill: *qui és?* serà el nom d'aquest passatemp que posarà a prova les vostres habilitats d'identificació o, potser, de memòria.

En aquesta foto de fa uns anys s'amaga algú del teu voltant. Qui és?

Mots encreuats

Número 35

H: 1. Amb equivocació. 2. Ou de reig. Joc practicat pels malabaristes. 3. Empleat subaltern encarregat del servei de sessions d'un tribunal. Ric, abundant. Nom de lletra. 4. Prefix que indica una negació. Eina emprada per fer forats. Nord. Mil. 5. Noranta-cinc. Famosa per una poma. Que conté taní. 6. Vocal repetida. Contingència a la qual està exposat algú. (Al rev.) Si un se'n dona és que s'afanya. 7. Embarcació aparellada de vela llatina, destinada al cabotatge. Malament si ho està del bolet. Cinquanta. 8. Article plural. Mai no arriba primer. Prefix de pell. 9. Té àvia. Cansat. Vingui de nou. 10. Símbol del crom. En té tothom, menys Adam i Eva. Riera totalment desbordada. 11. Un. Barqueta petita de riu, de fons pla i de poca càrrega, emprada a la Ribera d'Ebre. Cinquanta.

Vocal. Ídem. 12. Vocal. (Al rev.) Pla petit al cim d'una muntanya. Paraula. Clor. 13. Tant és fer plecs a una roba com deixar la feina. De vegades l'home és racional. 14. No agrada gens de sentir. Titani. Aclamació amb la qual es desitja prosperitat a algú. Sofre.

V: 1. Igualtat de valor. Nitrogen. 2. Quincallaire. Riu d'Itàlia. 3. Forat gran d'una bóta. Fa giravoltar els pollastres. Antònim de bé. 4. Només es veu el 10% de la seva massa. Objecte al qual és atribuïda supersticiosament una virtut preservadora. 5. Vora resistent d'una roba (pl.). Paraules en lloança d'algú. 6. Precedent o procedent de la gallina. Conjunt de coses posades en fila l'una al costat de l'altra. 7. Cent. Au. Cent més. El qui toca la gaita. 8. Empara de pedra, fusta, etc., que arriba a l'alçada del pit en un balcó, etc. Substància calcària a les parets de les canonades. Cinc. 9. Mamífer semblant al cérvol. Adverbi de lloc. No es pot dir mai. 10. Calendari acompanyat d'altres dades. Xecs. 11. La meva. Ponedor. Tothom en té algun. 12. Taller on es fabriquen mobles. S'hi posa l'anell després de demanar-la. 13. D'una petita extraordinària dins de la seva espècie. Con sense forat. La ràdio nacional d'Espanya. Gos. 14. De replà a replà. Manen molt a la Marina.

Marina Molins

Pastís de poma aurora

Ingredients (8 racions)

Bateu en un recipient:
• 3 ous
• 1 got de llet (200 cc)

En un altre recipient, barregeu:

• 1 got de sucre
• 1 got de farina
• 1/2 sobre de llevat

Preparació

Unteu amb mantega un motlle de 30 cm de diàmetre. Poseu, al fons del motlle, una capa de poma tallada a làmines i, seguidament, cobriu-ho amb la meitat de la massa seca. Repetiu novament la capa de poma i de massa seca, per acabar amb una altra capa de poma. Finalment, aboqueu el líquid de la batedora per damunt del preparat i introduïu el motlle en la safata inferior del forn a 170° durant 1/2 hora. Un cop transcorregut aquest temps, traieu el pastís del forn, unteu-lo amb melmelada i introduïu-lo de nou en la safata superior del forn perquè quedi daurat.

Álvaro Rubio